

ligheden. Herskabet rejser imorgen til Udlandet. — Fruen kommer maaske med en Gave?»

»Ja. Kan jeg ikke komme ind?»

»Jo, det kan De saa godt,« sagde Konen. Hun tog en Nøgle frem af sin Lomme under Forklædet.

Af Værelserne var kun Dagligstuen og Sovekammeret helt i Orden. I Spisestuen var Væggene endnu tomme. Malerier og indrammede Skitser stod paa Gulvet i flere Rækker langs Panelet. Men Indtrykket af Dagligstuen var festligt. Fru Merck genkendte Gobelinerne og de lyse Mahognimøbler fra Karsten Froms Ungkarlejlighed. Og allevegne var der Blomster, en Ødslen med kostbare Roser, som heller ikke var hende fremmed fra Fortidens Elskovsmøder.

Inde i Soveværelset drejede Konen op for Lyset baade i den gyldenrøde Loftsampel og i de smaa Lamper ved Sengene for at den fremmede Dame grundig kunde betragte, hvad hun efter hendes Mening dog væsenlig var kommen for at se. Men Fru Merck saae sig kun flygtigt omkring og gik tilbage gennem Lejligheden uden overhovedet at have sagt et eneste Ord.

Konen fulgte uforstaaende.

»Undskyld, at jeg spør',« sagde hun, da de var kommen ud i Forstuen. »Men glemte Fruen ikke at aflevere Gaven?»